

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Οι μυστηριώδεις θάνατοι των συγγενών του 'Αλεξίου. 'Η δηλητηρίας της πριγκιπίσσης Μαρίας. 'Η έξεγερσίς του λακεύ κατά της αυτοκρατείας. 'Η δική της, η φυλάκισίς της και έτραχικής θάνατος της. 'Ο αυτοκράτωρ επικυρώνει τό δάνακτο της μητέρας του. 'Ο 'Ανδρέας διαβαθμίζεται συντακτήρας. 'Ο έλλειπτός του Λακέ. "Όπους διαβαθμίζεται στην ιερότητα της Ανδρέας. 'Ο Αλέξιος κηρύσσεται ἔκπτωτος. 'Η τραγική δολεροφονία του νέου αυτοκράτορος. Οι γάμοι του 'Ανδρονίκου με μιά ένδεκαετή πριγκιπίσσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ προηγούμενο φύλλῳ εἰδαμε πῶς δὲ Ἀνδρόνικος, καταλύντας καὶ ἔξονσία, κατώθισθε νῦ μητὶ θριαμβεύτη μέσ' στὴν Κωνσταντινούπολι.

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἀνδρόνικου καὶ οἵοι οἱ συγγενεῖς τὸν νεαρὸν αὐτοκράτορα 'Αλεξίου ἀρχαντανάντας οἴκαντας κατὰ τὸν πόλιν μαστιρῷν τόπον. 'Οἷοι ἡσέαν βεβαία πλὼς οἱ ἔξαρχοι αὐτὸν δάνατος δεσποιντο στὸν Ἀνδρόνικο, ὃ ποιός ήθελε νὰ μείνῃ μόνος καὶ ἀπέρισταστο στὴν ἔσοντα, μα κανεὶς δὲν τολμοῦσθε νὰ καταπάτηται πίστε σχετικῶς.

Ἐπὶ πλέον, δὲ Ἀνδρόνικος ἔξερε, φύλαξε καὶ θανάτων καὶ ὅλους τοὺς πολιτικοὺς τὸν ἀντιπάλους καὶ πρὸ πάντων τὸν ἀρχηγὸν τῶν μεγάλων αὐτοκρατορίων οἰκειογενεῖν τὸν Βυζαντίον, συγχρόνως δὲ τοποθετεῖσθαι στὸ μεγάλη ἄξωμά της τὸν αὐτοκρατορίας τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του.

Ἐτεί τούχος πειτὲ τῶν πάντων, ἔσονταί τε τὸ Κράτος σαν αὐτοκράτορα. Μά, για γὰρ γίνεται καὶ πάτος τίστων αὐτοκράτορα, ἐπειδὴ τὸν βγαντὸν ἀπὸ τὴν μέρη τὰ τρία πρόσωπα ποὺ τὸν ἔχοντας δὲν ποιοῦσθενται πόστον τὸ δόρυ, δηλαδὴ ή ζῆρα καὶ τὰ δυοὶ παιδία τοῦ Μανουῆλ.

Ἡ φιλοδιά τοῦ Ἀνδρόνικος δὲν ἐγνώριζε ποτὲ ἐμπόδια. 'Ο περιήραντος αὐτὸς πρόγνωψι, γιὰ νὰ παραμείρεται διοῖνον βρισκόταν στὸ δρόμο τὸν δένδισταζες οὔτε ποὺ τὸν μεγαλεῖται. 'Ηταν ίσανος γιὰ τὰ πάντα. Καὶ, πότε πρότι, ἔχτυπτε τὴν μεγάλη κόρην τοῦ Μανουῆλ, τὴν πριγκίπισσα Μαρία, ή δύοις ταῦτα τὸν εἶχε ρίζανται στὴ νίκη του. 'Ενα πρωὶ, ἔσαφαν καὶ ἀπρόδοκτη, ἡ δυστυχίαντεν αὐτὴν προγνώστιστος βρέθηκε νεροχοῦ στὸ κερδεβάτη της μαζὶ μὲν τὸ οὐρανὸν της, τὸν Κάισαρα Ρεμένη. Κανεὶς δὲν ἀμέρεβαν διὰ εἰλαγῆ δηλητηριαστεῖ καὶ οἱ δύο τὸν Ἀνδρόνικο, δὲν ποιοῦσθενται πόστον δελτίο, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν είλεται πίστε.

Ἐπειταὶ ήσθε ἡ σειρά τῆς χρονίας τοῦ Μανουῆλ, ή δύοις βασιλεύειν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντρίκου παιδιοῦ της. Για τὸν τὴν ἔσκανη καὶ αὐτὸν δὲν ἀπομακρύνθαν ή γυναῖκα αὐτῇ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὁ Ἀνδρόνικος χρησιμοποιοῦσας μεγάλετην πανοργία. 'Ἐπειδὴ δὲ τὴν μασσοῦσα ἀπὸ χρόνια, ἥθελε ἡ ἔσκανης τοῦ νὰ είνει τροφει.

Ἄρχοντες λοιπὸν μὲν τρόπῳ νὰ παραπονήται ἐναντίον της, λογιζόμενος διὰ τοῦ ἔσκανης μωσικοὺς ἀντιπολίτευτοι, καταστρεπτικοὺς γιὰ τὰ σπαρέοντα τὸν Κράτους καὶ γὰρ διαυγρίσαντο διτι, δὲν ἀπομακρύνθαν ή γυναῖκα αὐτῇ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὁ ἀναγκαζόταν νὰ ἔγκατατεινοῦ ὁ ἴδιος τὴν ἔσοντα, γιατὶ δὲν ἦθελε νὰ συμφεύσῃ τὶς εἰδήνες της.

Ἐτοι ταύτωνος, χωρὶς μεγάλην διυσκολίαν νὰ ἔκειγεται ἐναντίον τῆς αὐτοκρατείας τὸ λαό, δὲν ποτὸς τὰ μισσοῦσα ήσθι, Δημοιογήσος συγκεντρώσεις τὸ δόλιο τῆς Κωνσταντινούπολεως, δὲν ποτὸς στὸ τέλος μαζεύτηρες ἔσοι αὐτὸν τὰ Πατραρχεῖα καὶ μάτησες ἀπὸ τὸν Πατριάρχη νὰ χρησιμοποιήσῃ διό τὸ κέρδος του καὶ τὴν ἐπιβολή του, γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ παλάτι τὴν χῆρα αὐτοκράτεια.

Τὸ δέσμωτος ἤταν πειτὲ προσωπασμένο, μολονότι ἀπῆρχεν ἀπόκρινος ἀνδρῶν, οἱ δύοις προσταύθησαν νὰ ἵερασποτοῦν τὴν ὀντότηταν αὐτὴν γνωστά.

Μᾶ δὲ Ἀνδρόνικος, περιφρούντας τους, μηχανεύεται τότε ἐναντίον τῆς τὴν πιὸ σατανικὴ ἔκδηση. Τὴν κατηγόρηση δημοσίᾳ διτι, στοιχεῖα σε μωσική συνένοχη με τους ἔχθρους τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἄντο ἔπειτα γάρ νὰ σύνληπῃ ἀνέστος ἡ ἀντρίκης αὐτοκράτεια καὶ νὰ φυτῇ στὶς φυλακές, δην οἱ δεσμοφύλακές της τὴν ἔθριζαν καὶ τὴν ἔξευτελίζαν σᾶν νῦ ήταν ή τελευταῖα τὸν γνωστῶν.

Μᾶ ή ἔκδησης αὐτὴν δὲν ἔπειται στὸν Ἀνδρόνικο. Σχηροθέτησε ἐναντίον τῆς μιὰ παροδία.

Ἐνσιρε μπόδις σὲ δικαστής τατεινοὺς καὶ ἀνηβίζοντας, οὐ δυοῖν, κατ' ἐντολὴν τῶν τατεδίκων εἰσέβαναν εἰς θάνατον!

'Ο νεαρὸς αὐτοκράτορας 'Αλεξίος ἐπεκυρώθησε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὃ δούλια κατεδίκασε τὴν μητέρα του, βάζοντας κάτω ἀπὸ τὸ σχετικὸ ἔγγραφο μὲ κόκκινη μελάνη, τὴν ὑπογραφάς—φανάτοντας σᾶν νῦ θανάτους γράψει μὲ αἷμα!

Τὸ ίδιο βραδὺ τῆς καταδίκης της, καθὼς ή διστυχισμένη αὐτοκράτεια Μαρία, ή δύοις ἡπάτης τότε μόλις τριάνταπέντε χρόνιον, βρισκόταν μετ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ δύοις διανθρώποις τὴν εἰλαγῆ ἔγκατατείψει πειά, εἰδεῖς ξεψανταίνει πόρτα.

Μερικοὶ στρατιώτες ποὺ κρατοῦσαν διαλογίους ἀναμμένους μπήκαν τότε μεσάντος στις διτάξιες σειράς. 'Ἐπειτα, ἀνάμευτος ἀπ' τοὺς στρατιώτας προχωρήσαν τρεῖς δῆμοι, φρυγκοὶ καὶ τεραποτές τὴν δημι, οἱ δοτοὶ πληρίσαν τὴν αὐτοκράτεια.

'Η διστυχισμένη γυναῖκα καταλάβε τότε τὴν περίμενε. Σωριάστηκε μπόδις σὲ τὸ πόδια τῶν δημητῶν της, φωνάζοντας: «Ἐλεο!... Ελεο!...» Τότε, ἔνας ἀπ' αὐτῶν τὴν κλώπην στὸ πρόσωπο καὶ τῆς ἀνοίξει μὰ μεγάλη πλήρη καὶ ἀπ' τὸ μάτι. Συγχρόνως οἱ δύο ἄλλοι εἰσέβαναν πρός αὐτήν καὶ, πιάνοντάς την ἀπ' τὸ λαιμό, μὲ τὰ εὐνόσια χέρια τους, τὴν ἔνταξαν, διτοις θετένταν ένα ποντάρι.

Μὰ μὲν τοῦ τοῦ Ἀνδρόνικον δὲν ισανοπήγησε οὔτε καὶ μὲ τὴ φριγκή αὐτὴ δολοφονία. Μετὸν δὲ τὸ πραγγαλισμὸν τῆς αὐτοκρατείας Μαρίας, τὰ δέσμαια μὲ τὶς εἰλόνες, ή δυοῖς παριστανταν τὸ πρόσωπο της. Διετάξεις νὰ τὶς καταστέψουν δὲλες, γιατὶ φωβούσαν μήποτε ή ἀνάμνησης τῆς αὐτοκρατορίας ὡς συμφέροντα τοῦ λαοῦ της πρωτότοπης της.

* * *

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες βδομάδες, κατὰ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1188, δὲ Ἀνδρόνικος συνεκάλεσε σὲ σύνοψην τὸ Σημερινὸν τοῦ Στέμματος. Τὰ μέλη της Σημερινούλων αὐτῶν, τὰ δοτοὶ ήσαν διαλεγμένα ἀπὸ τὸν ίδιο, ἔξερασαν τότε τὴ γνώμη, διτοις θετένταν έπειτα σημερινούς της αὐτοκρατορίας ν' αναγνωριζούσης τῆς πρωτότοπης της συμφέροντας τοῦ λαοῦ της.

Μόλις ή εἰδήσης αὐτὴν ἔκυπλοφάρησε στὴν Κωνσταντινούπολι, δῆλος ή λαός κατελήφθη ἀπὸ έναν τρελλὸν ἐνθυμιαστή, ποτὸς στὸ πλευτεῖος τῆς προτεινούσας καὶ μάρτυρας της αὐτοκρατορίας Μαρίας, τὰ δέσμαια μὲ τὶς εἰλόνες, ή δυοῖς παριστανταν τὸ πρόσωπο της Βλαζερών. Διατέθησε μέσα σ' ή εἶπε, μὲ τὰ πλευτεῖας διαδέστης, ἀξιώσεις ἀπὸ τὸν 'Αλεξίο νὰ προσληπῇ ὡς συντακτήρα ποτὸς τὸν Ἀνδρόνικο. 'Ο νεαρὸς αὐτοκράτορας, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ μανόνευτον πλήθη, αναγράστηκε νὰ τοπούνονται.

Μὲ τότε συνέβη μὲν σηνηγόρηση καὶ ἀπρόσδοκη. 'Ο 'Ανδρόνικος, δὲν ποτὸς τὰ εἰλόπια προστομίσει, διτοις τὰ πλευτεῖα της αὐτοκρατορίας Μαρίας, καὶ τὸν τῆν αὐτοκράτορα ποτὸν τοῦ Ζηνοβίου, τὰ δέσμαια μὲ τὶς εἰλόνες, διτοις τὰ πλευτεῖα της αὐτοκρατορίας Μαρίας, καὶ τὸν τῆν αὐτοκράτορα ποτὸν τοῦ Ζηνοβίου, τὰ δέσμαια μὲ τὶς εἰλόνες.

Προσποιήσανται πλαύσαται, διτοις τὴν εἰλαγῆ την ζηνοβία.

Τότε τὸ πλήθης τὸν ἔκαμπτης διὰ τῆς βίας στὸ θρόνον, τοῦ φόρεσε τὴν περιήραντη σειρά, καὶ τὸν τῆν αὐτοκράτορο Ζηνοβίον.

Ἐταὶ, ξεπολύσιοντας νὰ παῖση τὴν κομψιά του, διτοις τὴν περιήραντη σειρά, καὶ τὸν τῆν αὐτοκράτορο Ζηνοβίον.

Σειράς της περιήραντης σειράς.

τριάρχη γ' ἀναφέρει τ' δυνομά του μαζὶ μὲ τ' δυνομα τοῦ Ἀλέξιου στοὺς πολυγονιστούς.

«Τότε—γράφει κάποιος χρονικογράφος—γιὰ ποώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, φάνηκε χαρούμενος. Τὸ βέλεμα τον ἔλαυπε μὲ μιὰ ἔξαιρεστη γλυκύτητα καὶ υποχρήστη ἐπιστημονικὸν στὸ λαὸν, κατὰ τὰ διακεπα τῆς αὐτοκρατορίας του, δὲν θύ πήγαναν κατά». Οιστόσος ὁ Ἀνδρόνικος δὲν μποροῦσε νὰ ἡγεμόνησε τὸν θόρον. «Ἐπειτε τῷρα νὰ εφορθοῦνται καὶ τὸ νεαρὸν ἀνέψιον του Ἀλέξιο, μολονότι κατὰ τὴν στένην του εἶχε δρασθεῖ δὲν γνόνταν αὐτοκράτωρ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν οποιησθῇ».

Τὸ ζῆπτρα αὐτὸν δὲν τὸν ἀπασχόλησε καὶ πολὺ.

«Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν στένη του, ἡ συγκλητος τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ οἵοις ἀπετελεῖτο πειρὶ ἀπὸ ἄνθρωπους δικούς του, συνίλθε σὲ ἔκπατη συνεδρία καὶ, κατόπιν ὑποδείξεώς του, δεκήρησε διὰ στὴν αὐτοκρατορία δὲν χρειάζονται σὸν διὸν αὐτοκράτορες καὶ διὰ, κατὰ συνέπειαν, ἔπειτε νὰ ἐκδημοσιεῖ δὲν ἔνας. «Ἀμέσως δὲ, κατόπιν ψηφοφορίας, καθήρεσε τὸ νεαρὸν Ἀλέξιο».

«Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες μετὰ τὴν καθαρεοῖ του, ἔνα ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1183, καθὼς ὁ ἀποχετεύοντας πολύτευχος βασιλικὸν μελαγχολικὸν μέσον στὸ διαμερίσμα του Παλάτι, βυθισμένος σὲ θλιβερός σπένεις, γιατὶ καταλάβαινε τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει, ἀκούσει ἔνανθρακα δύρινο στὸ διάδρομο. «Ἐτρεξε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἰδεῖ ἓντας πούλωσαν ποὺ είχαν περικινούσθει τὴν γάμη του».

«Ἀμέσως ἔννοιοσε διὰ τὸν εἴχε φάσει ἡ τελευταία του δρόμοι. Κλείδωσε ὅπουτον τὴν πόρτα, ἀν καὶ καταλάβαινε διὰ τὸν θηρόχοει τὸ μοιραίο».

Πράγματα σὲ λίγο, οἱ στρατιώτες καταδυματίσαν τὴν πόρτα μὲ τὰ κοντάρια τους καὶ ὠδημάσαν μέσα μανύμενον. «Ἐτρεξαν πρὸς τὸ νεαρὸν αὐτοκράτορα καὶ, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἔθρισαν, τὸν ἔδειπνος σπένεις, γιατὶ καταλάβαινε τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει, ἀκούσει ἔνανθρακα δύρινο στὸ διάδρομο. «Ἐτρεξε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἰδεῖ ἓντας πούλωσαν ποὺ είχαν περικινούσθει τὴν γάμη του».

«Ἐπειτα ἔννοιασε διὰ τὸ πτῶμα τοῦ ὥν τὴν αἴθουσα τοῦ δρόμου, διὰ τὸν περιμένει δὲν ἔταιπε τὸ δολοφονίαν. «Ἄνδροντα, μούλις εἰδεῖ τὸ πτῶμα τοῦ θύματος του, τοῦ δέοντος μιὰν κλωτσά καὶ, βλαστημάντας, εἰτε :

— «Ο πατέρας σου ἔταν ἐπίοδος καὶ ἡ μητέρα σου μιὰ χαμένη γνώναικα!»

Κατόπιν διέταξε καὶ ἔρριψαν τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦ πρόγκιπα στὸ Βόστρο.

«Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρῷ, δὲν ἔταιπε τὸ πτῶμα τοῦ θύματος του, τοῦ δέοντος την γνώμη, τὴν δοτούσα εἰλές τὸν περιττηρικό την μνηστή τοῦ δολοφονημένου Ἀλέξιου, τὴν ὥραία κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου VII. «Αννα, ἡ δοπιά ήταν μάλις ἔτενες χρόνον, ἐνῶ αὐτὸς ἔταν πειά ἔξτρατων!..»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΝΔΡΟΥΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ

Μιὰ φορά καὶ ἔναν καιρὸν μιὰ ἀλεποῦ μῆτρες σ' ἔνα ἀμπτέλι καὶ ἔρωπα σταφύλια, διαλέγοντας τὰ καλύτερα. Μά ἔσφαν πάτησε σὲ μιὰ παγίδα, ποὺ τὴν είχε στήσει ἔκαν τὸ διατελευτογόνο.

«Η παγίδα βρήνοτε δινάτα, μά δὲν ἔπισε τὴν ἀλεποῦ. Τρόμαξε δημος πολὺ ἡ δινάτη, καὶ ἔταν βγήκε ἀπὸ τὸ ἀμπτέλι τράβηξε ἵστα στὸ φύλο της τὸ λύκο.

— Καλή μέρα, κύρο! λύκο! τοῦ λέει. Τί γίνεσαι;

— Τί νά γίνων; Πεινάω... τῆς ἀποχόριεται καὶ λύκος.

— Μά γ' αὐτὸν καὶ ἔγδι χρονια. Βρήκα ἔνα ἀμπτέλι καὶ θά σ' ὅδηγησον ἐκεῖ νὰ φᾶς σταφύλια, νὰ χρωτάσσει.

— «Ἐμπρός, πάμε τώρα ἀμέσως, γιατὶ πεινάω, λέει δὲν λύκος.

— «Οχι, σημερα δὲ γίνεται, γιατὶ πωτητεία είδη μέσα τὸν ἀμπελούργο. Κράτα δὲν δόπος-δόπος τὴν πενία σου καὶ ἀνύρι πηγανίουμε.

Εἶναι περιττό βέβαια νὰ ποιημε, πάνω δὲ ἀμπτελούργος διανάστησης πάλι τὴν παγίδα, μὲ περιστρέψη προσοχή.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲ ἀλεποῦ βρήκε τὸ λύκο καὶ τὸν ὀδήγησε στὸ ἀμπτέλι.

·Ο λύκος μῆτρας στὸ ἀμπτέλι ἀρόρτωστα τὸ ἄρχοντας ναγκριζή εἶδο καὶ κεῖ τρόφωντας τὰ καλύτερα σταφύλια ποὺ είναισαν. Η ἀλεποῦ δημος ἔστεισε μὲ προφύλαξη σὲ μιὰν ἄκρη καὶ δὲν ἔτρωγε οὔτε ρόγα.

— Γιατὶ δὲν τῶν καὶ ἔστω, κοινωνία; τὰ ωρίστησε δὲν λύκος.

— «Ἐγώ βαστώ δὲ ούτι σι την πετία τοῦ Ραμαζανοῦ», ἀποκρίθηκε δὲν ἀλεποῦ.

·Ο λύκος χωρὶς νὰ προσέχῃ καὶ πολὺ στὰ προφύλακτικά μέτρα ποὺ λάβωνται δὲν ἀλεποῦ, γύρισε μέσα στὸ ἀμπτέλι καὶ ὡρίστησε τὰ σταφύλια. «Ἄξανα δημος πάτησε πάνω στὴν παγίδα, ἔτεινη βούρτηξε δινάτα καὶ ἔπισε τὸ λύκο ἀπὸ τὸ ποδάρι.

Σὰν εἶδε δὲν ἀλεποῦ πόδες μὲ τὸ πάσσωμα τοῦ λύκου ἔταν πειά ἡ ίδια ἀσφαλισμένη, ὥριζε στὰ σταφύλια καὶ ἔτρωγε τῆς χρονιᾶς της.

— Μά δὲν είπεις, ἀδερφή μου, πάς κρατᾶς νηστεία;

— «Αὐτὸν δὲν ἔπιστες, ἀδερφέ μου, τὸ κανόνι ποὺ ἔπειτε; ἀποκρίθηκε δὲν ἀλεποῦ, ἔννοιωντας τὸν κρότο τῆς παγίδας. «Ἄρχοις πειά τὸ Ραμαζάνι. Καὶ τοῦ κενούνιον λοιπόν, χρόνια πολλά, δέρρες μου!..»

MENOS ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

·Ο Βασιλεὺς Γεώργιος στὰ Τρίκαλα. «Οπου τὰ βρίσκει μπαστούνια μὲ τὴ γλώσσα τοῦ τέπεν. Ο Κουρκουφέζαλς, ὁ φιλίαν φιστίκ λεμπλεμπίτ, ἐ τσιφλίκ σαΐτης... Ο κ. Βενιζέλος στὸ «Άγιον Όρος. Χαρακτηριστικοί λέγει του. Τὸ σκουφάκι καὶ τὸ στέμμα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

·Οταν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, μετὰ τὴν κατάληψην τῆς Θεσσαλίας, ἐπεσκέψη τὰ νέα μέρη, ἔπειτε καὶ στὰ Τρίκαλα, διητούντας τὴν γλώσσαν της Στρατιωτικῆς στὴν πόλην μὲν νήστης, διητούντας τὸν Κλειδωνά τὴν μάντρα.

Οι προετοί τῶν Τρίκαλων πήγαν φωτιάν ωνταντες τὸν Βασιλέα καὶ ἔνας ἀπὸ τοὺς Τρίκαλων πήγαν φωτιάν ωνταντες τὸν Βασιλέα, γιαντὶν οὐσίτης, φωτιστούντας τὸν Βασιλέα.

— Τί θὰ πῆ αὐτὸν;

— Φιλάκι, φιλάκι—λεμπλεμπίτ, Μεγαλεύστατε! (Τουρκικὴ δινομασία τῶν εἰδῶν ποὺ πουλούνται, τῶν στραγγαλιῶν δηλαδί καὶ τῶν καυσιμῶν φωτιάων καὶ σπόρων.)

·Ο Βασιλεὺς διητούντας τὴν γλώσσαν της Στρατιωτικῆς στὸν Βασιλέα, ἀπὸ νέα φωτισθήσει, ζαίστηκε περισσότερο διὰ γιαντίνας ιδιομορφίας τὸν «Κουρκουφέζαλα», λέγοντας :

— Χαίρω πολὺ.

·Ἐπειτα γύρισε σ' ἔναν ἄλλο δημογέροντα καὶ τοῦ είπε :

— Καὶ σεῖς τί δουλειά κάνετε;

— Γιγνώμα πουλώ! ἀπάντησε δημογέρων, διητούντας μὲν πολύτευχον.

·Νέον μυστήριο γιὰ τὸν Βασιλέα αὐτὸν, νέον αἰγαλέων τὸν Βασιλέα, οὐτόντας τὴν Στρατιωτικήν.

·Χαιρετήστε λοιπούς καὶ τὸν Γεώργιον πουλῶντας τὸ ζέρι του :

— Χαίρω πολὺ.

·Προσήλθε τούτους καὶ τρίτους πρόσωποις. Τὸν θωτάταν καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ Βασιλέως :

— Τί δουλειά κάνετε, παραπάλι;

— Τσιφλίκ—σαΐτης, ἀφέντη Βασιλῆα μ'.

·Ο δημογέρων θήσει τὸν πάη την τοιφίκιοντος.

·Ο Βασιλεὺς διητούντας δὲν κατάλαβε τίποτα καὶ φιλούστηκε πάλι :

— Χαίρω πολύ.

·Οταν παροιστάητε καὶ τὸν φότηρο πολύτευχον :

— Ελύγον σου, τί δουλειά κάνετε;

— Κατασδόντος, ἀφέντη Βασιλῆα.

— Δηλαδί;

— Παρα πουλῶ, παρα δίνων, παρα παίρνων.

·Ο Βασιλεὺς σκοτιζόπι πλέον τὸν ιδιωτά του ἀπὸ τὴν στενοχώρια του καὶ λέει ἀποσαμόψων :

— Χαίρω πολύ! Χαίρω πολύ!

* * *

·Κατὰ τὴν ποὺ ἡμερών ἐπισκεψιν τοῦ κ. Βενιζέλου στὸ «Άγιον Όρος, οἱ μῆτραι πατέρες τῆς Μονῆς Βατοπεδίου ἔκαμαν δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀφίξει του καὶ μᾶλις μῆτρες στὸν ναὸν τὸν ὀδήγησαν στὸν λαυρὸν ποὺ είναισαν ἐπίσκεψη τοῦ θρόνου, ἀντέτεινε καὶ εἰπε :

— «Α, ζηλι... δὲν τὰ ἔχω καλά μὲ τοὺς θρόνους!..

·Καὶ κατέβηκε καὶ στάθηκε στὸ διπλανὸν σταύροι.

·Οταν πάλιν καὶ η. Πισθινούργος ἐμπήκη στὸ μέγα σπειροφυλάκιο τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ δῃ τὴ κεμπήλια, ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀγίους πατέρες τοῦ παρονούσασ τὸ αὐτοκρατορικό στέμμα ἐνὸς τῶν Κατακοινηδόνων καὶ θέλησε νὰ τοῦ τραφέση.

·Ο Βενιζέλος ἔχωσε τότε πιὸ βαθεῖα τὸ περίφριμο δικαίωση σκουφάδα του καὶ εἰπε :

— Τὸ κεφάλι μου δὲν... βαστάει στέμματα!..

